

INIMENE

KASPAR POKK:

Mina ütlesin, et «Reporter» on helekollane.

Ajakirjanik ja diskor, kes ei viitsi arstiks õppida

Uudistesaaete «Reporter» ajakirjanik Kaspar Pokk mängib nädalavahetustel oma kolleegi Niki lugu «Sa oled see, kes jääb» ja unistab õnnetusse sattunud inimese elu päästmisest.

Tiit Reinberg

Alustasid Kuma raadio saatejuhina 16-aastaselt, kuidas pääsesid nii noorelt seda tööd tegema?

Kumasse sattusin sedasi, et ühel päeval Mati Palmet (Kuma raadio direktor – toim) helistas ja ütles, et on vaja panna kokku punt noori, eks hakkaks noortesaadet tegema.

Üks saatejuhte oli Paide linnavalitsuse toonane noorsoojuht Heldi Ruiso, teised liikmed pidime ise leidma.

Meelis Välimäe, Rauno Veri, Mati Palmet ja Andres Põllu koolitasid meid, kuidas teha intervjuud, eetris käituda, õpetasid diktsiooni.

Tegime paar proovisaadet ja polnudki muud, kui pea ees tulle. Esimene eeter oli jube, 15 minutiga läks viis klaasi vett, sest suu kuivas. Siis käis nagu mingi krõks ja pabistamine oli läbi.

Meediasse jõudmisega olid lood sellised, et telesse ei julgenud ma püüeda, sest polnud enda arust selleks küllalt ilus. Eesti keeles polnud ma ka tugev, seetõttu ei üritanud ajalehte. Jäigi raadio.

Rääkis sellest oma kasuisale Arne Uusjärvele ja et tema tundis Mati Palmetit, siis nii ma Kuma raadio ukse vahele jala saingi.

Raadiotöö pidi sulle ikka väga meeldima, et pärast keskkooli lõppu jäidki sinna tööle.

No juba kooliajal tegin ka teisi saateid.

Kui gümnaasium läbi sai, tahtsin tegelikult minna aastaks Ameerikasse tööle. Et Ameerika viisat pole lihtne saada, läksin Ervini (Ervin Runnel on Kuma üks omanikke – toim) juurde jutuga mulle soovituskiri kirjutada, et ma pole mingi terrorist ega taha ühegi liiklusvahendiga kuskile majja sisse sõita.

Ervin Ameerikasse sõidu plaani heaks ei kiitnud ja ütles, et ega ma seal mingit karjääri nagunii tee. Uudistetoimetuses vabanes koht ja ta pakkuski, et hakaku ma uudiseid tegema.

Nüüd, kui olen paar aastat seda tööd teinud, tean, et mina poleks küll julgenud sedavõrd vastutusrikkale kohale nii noort ja kogenematut inimest panna.

Ega sul Kuma uudistetoimetuses kerge olnud, jäid peagi sinna päris üksinda ja töökoormus oli suur.

No eks ma lõpuks sain muidugi hakkama, kuid tuleb tunnistada, et algus läks üle suurte kivide ja veel suuremate kändude.

Kui olin pool aastat uudistetoimetuses töötanud, lahkus sealt teine toimetaja Rauno Veri ja jäin pooleks aastaks üksinda.

See aeg oli jube. Hommikul poole kuuest tööle ja õhtul viiest minema, sain kõva elukooli. Tagasi ei tahaks ma sellist aega kunagi, kuid tuleb tunnistada, et see karastas kõvasti.

Raadios peab iga saate vahel valmi uudis, aga kui ma selle tunni ajaga midagi ei leidnud ja ka teisel mitte, tekkis täitsa paanika.

Kohalikkude raadiosse ei jäänud sa pikalt, oled nüüd Eesti ühe vaadatuima saate, Kanal 2 uudistesaaete «Reporter» ajakirjanik. Miks telesse läksid, oli selle põhjus raha või edevus?

Olen Kaksikute tähtkujus sündinud, seetõttu püsimatu.

Ausalt öeldes, raha mängis ka oma

KASPAR POKK

Sündinud 14. juunil 1986 Paides. 1993 – 2005 õppis Paide gümnaasiumis. 2006 õpib akadeemias Nord. 2002 – 2007 Kuma raadio saatejuht ja hiljem uudistetoimetaja. 2007 Kanal 2 uudistesaaete «Reporter» reporter. Hobid muusika ja fotograafia.

osa, sest Tallinna palgad on ikka midagi muud. Eks noorel inimesel ole alati oma jagu edevust, nii ka minul.

Kuivõrd teletöö erineb raadiost?

«Reporterit» vaataja tahab highi, piisaraid ja verd, Kuma raadio kuulaja tahtis kohalikkude teavet. Ümberharjumine võttis algul natuke aega.

Teles on tegelikult lihtsam, seal on meeskond ja sa ei tee kunagi lugu üksi.

Olen inimesi filminud nii Paides kui Tallinnas ja tuleb tunnistada, et siin kohapeal on seda tööd palju raskem teha. Paide inimesed pelgavad kaamerat, Tallinna inimene on heameelega nõus rääkima.

Tallinnas meenub mulle praegu ainult üks juhus, kus inimene põgenes meie eest. See juhtus siis, kui tegime lugu valesi parkijatest ja kaamera ees parkis üks inimene oma auto bussipeatusse. Kui läksime aru pärima, istus ta autosse ja sõitis sõnagi lausumata minema.

On see pahasti öeldud, kui ütlen, et oled kollase ajakirjanduse edendaja?

Mina ütlesin, et «Reporter» on helekollane.

Mida pead oma õnnestunumaks uudiseks?

Kui korraldasin suvel Kuressaare ööklubis vahupidu, võtsime igaks juhaks kaamera kaasa. Piletikassas oli mul heameel tervitada Kristiina Ojulandi, Raimo Kägu ja Urmas Sõõrumaad.

Vaat sealt tuli hea lugu seetõttu, et peol otsisid Kägu ja Sõõrumaa mu üles ja ütlesid, et nemad meelitavad naised vahumasina alla ja kui nad tõstavad käed üles, pangu meie masin tööle nõnda, et naised upuksid vahu kätte ja tahaksid kohe koju. Sellest sai «Reporterile» superhea lugu.

Arvatavasti pole Järvamaal just palju noori, kes poleks sinu pidudel jalga keerutanud. Kui tihti diskorina rakked oled?

Septembri algusest 17. novembrini on kõik nädalavahetused kinni. Ega viimastel aastatel vaba nädalavahetust olegi olnud, mõnikord on peod isegi argipäevaõhtuti.

Diskoritööd teen seetõttu, et austan südamest inimesi, kes teevad muusikat. Et ma ise seda ei oska, avaldan neile respekti sellega, et edastan nende loomingu.

Õhtune töö meeldib mulle, saab uusi tuttavaid ja pidudel on meeletult palju ilusaid naisterahvaid.

Kui pidu venib seitsme tunni pikkuseks, läheb küll raskeks, sest enam ei kuule õieti ja pole rütmitaju.

Mis lugu pidudel viimasel ajal kõige rohkem mänginud oled?

Kõige nõutavam lugu on praegu Niki «Sa oled see, kes jääb», mis on ju «Reporteris» hästi tuntud. Ma ei mängi lugu palju mitte seepärast, et töötaime ühes saates, vaid rahvale laul meeldib.

Peol on sageli inimesi, kes näevad välja sellised, et neil on ukse taga Harley Davidson, kuid ta tuleb ja küsib ikka Nikit. Ometi eeldaks, et selline inimene nõuab Metallicat.

KOMMENTAAR

Mati Palmet

Kuma raadio direktor

Kui Kaspar siia raadiosse tuli, siis ta oli ikka väga noor ja roheline, kuid tahtmist täis õppida. Kasparile olen tänulik selle eest, et ta tuli väga noore ajakirjanikuna toime, kui jäi üksinda uudistetoimetusse tööle.

Mul on heameel, et tast on asja saanud ja ta on leidnud «Reporterit» saates endale õige koha. Kaspar pole ajakirjanik, kes istub pika päeva volikogus, temale sobib just selline «Reporterit» stiil.

Loodan, et ta õpib ja areneb seal nüüd edasi.

Kui oled kõik nädalavahetused diskoga hõivatud, millal leiad aega ise pidutseda?

Ega ma vist oskagi enam pidutseda, viimati käisin peol kaks või kolm kuud tagasi Viljandis.

Kui olen peol, hakkavad käed õige pea sügelema, tahaks ikka ise muusikat mängida. Ka diskoritööd tehes saab samal ajal pidutseda.

Mis sa diskorina Paide ööelu kohta ütled?

Paides kipuvad pidudel asjad katki minema, näiteks toolid või klaasid. Ma ei saa aru, miks siin nii on.

Ei tea, kas see on kardetud vägivalda pärast, kuid siinsed noored kipuvad teistes linnades pidudel käima.

Samas, kui sa ise põhjust ei anna, ega siis madinaks lähe.

Paides korraldada peokohta polegi. Kui keegi ehitaks Paidesse nüüdisaegse ööklubi, siis usun, et see hakkaks tööle. Tean, et mitu inimest on püüdnud Paides ööklubi avada, kuid see on millegipärast toppama jäänud.

Mulgi on lausahtlis ööklubi äriplaan, kuid miljonite kroonide puudumise tõttu pole saanud seda ellu rakendada.

Õpid Tallinnas ja seal on töökoht, pidusid korraldada üle Eesti. Kas oled varsti Paidele kadunud?

Ei, kindlasti mitte. Öeldakse, et Paides on hea elada, kuid siin ei ela ära. Siin on mu sõbrad ja kodu.

Võin Tallinna sõita, olla seal öö või kaks, kuid siis tahan tagasi. Mulle ei meeldi Tallinn, küllap olen maalaps ega talu müra.

Kas sul on televisioonis eeskujud, kelle järgi katsud joonduda?

Mul on elus üks suur eeskuju – Janno Lehemets, kes on samuti alustanud Kuma raadios. Ta on noor inimene, kes on väga palju jõudnud. Tal on perekond ja majanduslik kindlus. Eelkõige kades-tan Jannot tema ettevõtlikkuse pärast.

Omal ajal jälgisin, kuidas Janno raadios häälega mängis. Kui autoga sõitsin, püüdsin teda järele teha.

Ajakirjanduses on mu eeskuju olnud Tuuli Roosmaa, tema intervjuud olid superhead.

Kuigi töötad ajakirjanikuna, läksid ülikooli psühholoogia õppima. Miks mitte ajakirjandust?

Tegelikult tahtsin hoopis arstiks õppida, kuid olen nii laisk, et ei viitsi seda võrd kaua õppida.

Mul on lapsepõlvest saati unistus päästa kellegi elu. Kui keegi kukuks praami pealt merre, hüppaksin kindlasti järele.